N°. 11. A°. 1833.



DONDERDAG DEN 7den FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 4 Februarij 1833.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, is bij resolutie van den 31 Januarij ll. n°. 114 | 109, benoemd en aangesteld:

Tot *Wijkmeester* in Wijk D, 2de gedeelte. de Heer **FRANÇOIS GUILLAUME PICHOT L'ESPINASSE**, en zulks in plaats van den Heer J. ABRAHAMSZ, als zoodanig *eervol* ontslagen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 4 Februarij 1833.

Het Postkantoor, tot dusverre gevestigd geweest in het locaal van de *Gouvernements Secretarij*, op heden verplaatst zijnde in het voormalig *Gemeente-Huis*, wordt hiervan aan de ingezetenen kennis gegeven; mitsgaders, dat met de werkzaamheden van het gezegd Postkantoor is belast, de 2de Commies ter *Gouvernements Secretarij*, A. P. TIRION.

En wordt bij deze gelegenheid aan de daarbij belanghebbende herinnerd, dat geene Brieven worden afgegeven dan aan de geadresseerden in persoon, of aan diegene, welke eene schriftelijke autorisatie van de belanghebbenden tot ontvangst van hunne Brieven kunnen overleggen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BURGERLIJKE STAND.

Gedurende de maand *Januarij* 1833, zijn geboren:

Van het Mannelijk geslacht 10 personen
» » Vrouwelijk » 8 »
18.

In dezelfde maand zijn Overleden:

Van het Mannelijk geslacht 20 personen
» » Vrouwelijk » 11 »
31.

Gehuwd: 2 paren.

OVERLEDENEN.

Den 1sten *Januarij*, levenloos kind van het mannelijk geslacht van *Johanna Neumann*.

Den 3, *Francina* van *Etgen*, oud 56 j.

Den 4, *François Joseph Hoth*, oud 34 j.

Den 5, *Johannis Jacobus de Leon*, oud 6 jaren, 5 maanden en 5 dagen, zoon van *Maria Susanna van Cremer*.

Den 7, *Anna Eleonora Elisabeth Neumann*, oud circa 37 jaren.

Den 8, *Jean Louis Edward Marinus Henry Alvares*, oud 8 maanden, zoon van *Maria Magdalena Alvares*.

Idem, levenloos kind van het vrouwelijk geslacht van *Ribca Alvares*, huisvrouw van *Jacob Barend de Vries*.

Den 9, *Wilhelmina Johanna Hendrietta Prehm*, oud 1 jaar en circa 10 maanden, dochter van *Christina* van *C. H.* van *Gerholdt*.

Den 11, *Abraham da Silva Curiel*, oud 54 jaren.

Den 12, *Carolina Petronella Snijders*, oud ruim 4 jaren, dochter van *Elisabeth* van *van Heyningen*.

Den 14, *Mariana* van *Cremer*, oud 70 jaren en 3 maanden.

Den 16, *Willem Frans Rensyel*, oud 31 jaren en 11 maanden.

Den 16, *Herman Petrus Julianus Bänffer*, oud 2 jaren, 1 maand en 21 dagen, zoon van *Agnetta Helena Anna Gunther*.

Den 18, *Evert Soesman*, oud 37 jaren.

Den 19, *Charles François*, oud 4 jaren en 2 maanden, zoon van *Petrus Philippus Spillenaar*.

Den 21, *Eleonora Cornelia Lobato*, oud 3 jaren, 4 maanden en 22 dagen, dochter van *Keetje* van *Cornelia Russel*.

Den 22, *Hendrik Dompig*, oud 43 jaren.

Idem, *Gerhardus Leonard Steffens*, oud 32 jaren, 10 maanden en 5 dagen.

Idem, *Maria Levij*, oud 2 uur, dochter van *Willemijntje Poedcrooy*.

Den 24, *J. H. Böhne*, oud 60 j. *(M. H.)*

Idem, *Catharina Henrietta Levij*, oud 74 jaren.

Den 25, *Jacobus Abraham de Meza*, oud 3 jaren, 3 maanden en 4 dagen, zoon van *Daniel Isak Jessurun*.

Idem, *Henricus Reinhard*, oud 2 jaren en 8 maanden, zoon van *Petrus Philippus Spillenaar*.

Den 26, *Elisabeth Josephina* van *Lintelen* oud 40 jaren.

Idem, *Ludowich Andreas Jacobus Bachöffener Parisius*, oud 23 dagen, zoon van *Anna de Britto*.

Den 27, *Hermanus Keyzer Gomperts* oud 1 jaar, 2 maanden en 6 dagen, zoon van *Meintje* van *Hermanus Keyzer*.

Den 28, *Elisabeth* van *van Gelder*, oud circa 56 jaren.

Idem, *Henry François Limes*, oud 1 jaar 5 maanden en 6 dagen, zoon van *Gerhardina Johanna van Zuylen*.

Den 29, *Johan Juda*, oud 22 jaren en 7 m.

Den 30, *Jacob de Leeuw*, oud 44 jaren.

Den 31, *Samuel Hendrik Brauwn*, oud 5 jaren, zoon van *Meintje* van *Hermanus Keyzer*.

NIEUWSTIJDINGEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 13 December.

Wij zijn thans in staat de beide, door het Hof van Berlijn voorgestelde ontwerpen van verdrag, mede te deelen, welke op den 3 November jl. door den Minister van Buitenlandsche Zaken aan de Staten-Generaal overgelegd zijn.

ONTWERP van Verdrag tusschen Nederland en Belgie.

Art. 1. Het Belgisch grondgebied zal zamengesteld zijn uit de Provincien:

Zuid-Braband, West-Vlaanderen,
Luik, Oost-Vlaanderen,
Namen, Antwerpen en
Henegouwen, Limburg,

zoodanig als dezelve behoord hebben tot het, in 1815 gevestigde, Vereenigde Koningrijk der Nederlanden, met uitzondering van de distrikten der Provincie Limburg, aangewezen in artikel 111.

Het Belgisch grondgebied zal bovendien bevatten dat gedeelte van het Groot-Hertogdom Luxemburg, hetwelk in art. 11 wordt aangeduid.

Art. 11. De grenzen van het Belgische grondgebied in het Groot-Hertogdom Luxemburg zullen zoodanig zijn, als hieronder omschreven wordt.

Te beginnen van de Fransche grenzen af, tusschen Rodange, hetwelk aan het Groot-Hertogdom Luxemburg zal blijven, en Athus, hetwelk aan Belgie zal behooren zal er, eene lijn getrokken worden, welke den weg van Arlon naar Longwy, de stad Arlon met haar gebied, en de weg van Arlon naar Bastogne aan Belgie latende, tusschen Mesancy, hetwelk op Belgisch grondgebied zal liggen, en Clemency, hetwelk aan het Groot-Hertogdom Luxemburg zal verblijven; van Steinfort zal deze lijn in de rigting van Eischen, Heebus, Guirsch, Oberpalen, Grende, Nothomb, Parette en Perlé tot aan Martelange verlengd worden, moetende Heebus, Guirsch, Grende, Nothomb en Parette aan Belgie, en Eischen, Oberpalen, Perlé en Martelange aan het Groot-Hertogdom; — van Martelange zal gezegde lijn den loop der Sure, welker dalweg de grensscheiding tusschen de beide Staten zal uitmaken, volgen, tot tegenover Tintange, van waar dezelve in de regtsmogelijke rigting tot aan de tegenwoordige grens van het arrondissement van Diekirch verlengd worden en doorgaan zal tusschen Surret, Harlange, Jarchamps, die zij aan het Groot-Hertogdom Luxemburg zal laten, en Honville, Livarchamp en Lautremange, welke tot het Belgisch grondgebied zullen behooren; vervolgens in de omstreken van Doncols en Sonlez, welke aan het Groot-Hertogdom zullen blijven; den tegenwoordige grens van het arrondissement Diekirch bereikende, zal de bedoelde lijn den gezegden grens volgen tot aan die van het Pruissisch grondgebied. Al het grondgebied, al de steden, plaatsen, en oorden ten westen van deze lijn gelegen, zullen aan Belgie behooren; en al het grondgebied, al de steden, plaatsen en oorden van diezelfde lijn, gelegen, zullen bij voortduring aan het Groot-Hertogdom Luxemburg blijven behooren.

Het is de bedoeling, dat de kommissarissen voor de grensscheiding, waarvan in art. IV wordt melding gemaakt, — deze lijn trekkende, en zich zoo veel mogelijk gedragende aan de omschrijving, welke hierboven daarvan gemaakt is, alsmede aan de wijzigingen op de kaart, welke ter meerdere duidelijkheid bij het tegenwoordig artikel gevoegd is, — zoo wel op de plaatselijke gesteldheid als op het gerijf, hetwelk aan beide zijden daaruit zal kunnen voortvloeijen, acht zullen slaan.

MENGELINGEN.

(Vervolg en Slot van N°. 8.)

Bij het hooren dier vreesselijke poëzij zoudt gij getrild en gesidderd hebben; de schrikkelijkste klanken, die gebroken Engelsch en zuiver Turksch kunnen opleveren, galmden over de wiegende watervlakte, en werden naar het strand terug gekaatst.

»Daar is hij," brulde de zoon, »ziet gij hem wel! het bloed mijns vaders schreeuwt om wrake tegen hem! Het bezoedelt het kleed van den ellendeling! Ik zweer, bij dit bloed, dat ik hem het hart uit den zwarten boezem zal rijten, en het mijnen honden zal voorwerpen!"

De tegenwoordigheid van geest van onzen eersten luitenant, gaf eene tamelijk goede wending aan de zaak. Hij herstelde de orde onder de manschap. Mustapha koos tot spreekgestoelte het laatste luik van het voorschip; daar geplaatst, gaf hij zijnen geloofsgenooten te keunen, dat

hij hen iets had te zeggen, terstond werden al de ontbloote zwaarden opgestoken; het werd allerwege stil. De onbewegelijke spanen raakten het water niet aan; de roeijers hielden ze boven de oppervlakte, uit vrees, dat ze door het geklief, des redenaars woorden zouden doen te loor gaan. Meer dan *drie duizend* tulbanden bogen zich gelijktijdig naar de *Salsetta* om Mustapha te hooren.

— » De kapitein is aan wal ," zeide hij hun, » men moet zijne terugkomst afwachten. Tot dat oogenblik zal men den gevangene bewaren."

— » *Allah! il Allah!* wij moeten hem hebben; wij willen het!"

— » Ik zweer bij *Allah*, en Mahomet zijn profeet, dat de gevangene niet eerder zal worden losgelaten, alvorens de geregtigheid zal bevredigd zijn."

— » *Ik* moet die uitoefenen," riep de zoon! » Ik zweer bij den kameel van Mahomet, dat ik het hoofd van den onmensch in het stof zal vertreden."

— » Er is gezegd: » *Zweer niet bij den Kameel!*"

— » Dat het gedrogt stof ete, het monster," riepen allen te gelijk uit.

Stof eten is eene Turksche uitdrukking, die de laagste trap van verworpenheid en menschelijke ellende te kennen geeft. Toen Mustapha dezen zin vertolkte, riep een' scheepsjongen schaterend uit: » *Een lekker maaltje!*"

Wie zou het kunnen gelooven dat deze wel is waar te onpas komende boert, het tooneel als met eene tooverroede veranderde. Onze matrozen begonnen te lagchen. De Turken raakten verlegen; door ons gelach in verwarring gebragt, namen onze voorslagen aan; de wetgeleerden kwamen vervolgens den schuldigen opeischen; de rust werd hersteld, en, dank hebben de langwijlige uitleggingen der wet, waarvan het verdek der *Salsetta* het tooneel werd, de zaak werd tot een einde gebragt, door het onverlet aan wal zetten van den moordenaar op de kust van Scutari.

Zoo droeg zich het grootsche tooneel toe, waarvan ik ooggetuige was, en dat ik, zoo veel mijne krachten mij toelieten, u heb pogen te schilderen. Welke schouwburg van Londen of van Parijs zou treffender tegenhangers, sterker gekleurde tafereelen kunnen aanbieden?..... Dat panorama van Konstantinopel, die schepen op de reede; die zee van Marmora; die wraakademende bevolking; Europa vertegenwoordigd door een Engelschen bodem, een toonbeeld van tucht en goede orde; Azië met zijn ongehoord geweld en ontembare hartstogten; het heen en weêr klinken van twee talen op een onafzienbaren waterspiegel; al die Oostersche kleedingen; al die veelverwige *caftans*, die zich op de ligte schelpvormige Turksche barken bewegen; die Ottomannische deftigheid, plaats makende voor den onleschbaarsten dorst naar wraak en moord; kortom: dat bonte gewemel rondom een schip in zee!....

LOTGEVALLEN VAN GIBBS DEN ZEEROOVER.

De koophandel en de menschlijkheid hebben steeds de tooneelen van zeeroof betreurd, van welke de zeeën der West-Indien en de wateren omstreeks het eiland Cuba, gedurende de jongstleden jaren de schouwplaats waren. In den eersten rang der roovers, die de gemelde zeeën onveilig maakten, moet Willem Gibbs boven-aan worden gesteld, die, naauwelijks de jongelingsjaren des levens bereikt hebbende, onlangs op Long-Island onder beulshanden stierf, na eene reeks van gruwelen te hebben gepleegd, van welke de jaarboeken der misdaad geen voorbeeld opleveren.

Willem Gibbs was geboren te Rhodes-Island uit rijke en godsdienstige ouders, die hem eene vrijzinnige opvoeding gaven. Maar kunsten en wetenschappen hadden voor hem geenerlei bekoorlijkheid, en zijn overmoedig en ondernemend karakter voerde hem de gevaren der zee te gemoet. Deze was het eenige schouwtooneel, waarop hij zich geroepen gevoelde, eene groote rol te spelen. Gibbs scheepte zich voor de eerste maal in, aan boord van een ter kaapvaart gewapend vaartuig, dat de wateren van Buenos-Ayres tot deszefs kruistogten had gekozen. Dit schip was een dier talrijke zeeschuimers, die sedert het erkennen der Amerikaansche onafhankelijkheid den Mexikaanschen zeeboezem onveilig hebben gemaakt, en die plundering en moord hebben gepleegd op eene ontelbare menigte vaartuigen, die in hunne handen vielen, om het even tot welke natie zij behoorden.

Willem vergenoegde zich aanvankelijk met de schepen te plunderen, welke hij enterende bemagtigde, zonder der manschap eenig leed toe te brengen; maar na een zeker tijdverloop werden zijne makkers, meest Spanjaarden van geboorte, en hij-zelf wars van zoo vele goedheid, en kwamen zij nu onderling overeen, dat aangezien de dooden geene getuigenis kunnen afleggen, er voortaan geen kwartier zoude gegeven worden aan de schepelingen, die in hunne magt zouden vallen. Gibbs stak dus de zwarte kapers-vlag in top op zijne mast. In het tijdsbestek van vier jaren, gedurende welke dit schip de West-Indische zeeën schuimde, werden door Gibbs dertien schepen enterende genomen, en de bemanningen tot den laatsten scheepsjongen onbarmhartig vermoord; vierhonderd zeelieden kwamen daardoor bij onderscheidene gelegenheden om het leven. De schepen en ladingen, welke deze stoutmoedige vrijbuiters veroverden, namen regelmatig den weg naar kaap Antonio, eene voortreffelijke gelegenheid voor zeeschuimers aan den Noord-Westelijken uithoek van het eiland Cuba. Van dit punt af werden de koopmanschappen aan boord van kustvaarders naar de haven van Havanah vervoerd, en aan Agenten geconsigneerd, die met deze zeeschuimers gemeenschap onderhielden, en die, in ruiling tegen die koopwaren, hun amunitiën van allerlei aard en alle verdere hun benoodigde artikelen toezonden.

Onder de lotgevallen van Gibbs en zijne wapenmakkers is er één, hetwelk bij uitnemendheid treffende en dramatisch is. Een groot schip van Curaçao, naar Holland stevenende, werd door deze vrijbuiters in den Mexikaanschen zeeboezem genomen. Volgens gewoonte werden manschap en passagiers allen vermoord en in zee geworpen. Onder de passagiers bevond zich het gezin van eenen Hollandschen edelman, die naar zijn vaderland terug keerde; dit gezin bestond uit den Edelman, zijne Vrouw, zijne Dienstboden en voorts een meisje, zijne eenige Dochter, in den staat der jeugd en schoonheid. Na de vermoording harer ouderen te hebben aangezien, zag dit jonge meisje reeds den arm opgeheven, die op hare beurt haar zoude nedervellen, toen zij, den Kapitein te voet vallende, met eene zoo roerende stem om lijfsgenade smeekte, dat deze er door getroffen werd, en dat hij op gevaar van zijn eigen leven (want hij wist zeer wèl dat hij van de ijverzucht zijner makkers alles zoude te duchten hebben,) bevel gaf het jonge meisje te sparen. Deze ongelukkige werd vervolgens naar de rotsengten van Kaap Antonio vervoerd, alwaar zij gedurende zes weken te midden dier wangedrochten leefde.

Het is gemakkelijk zich de vreesselijke zielsfolteringen voor te stellen, aan welke zij gedurende dat tijdsbestek onderworpen was. Met ieder oogenblik stond haar de dood voor oogen; want om hun eigen leven te vrijwaren, hadden die roovers belang, niemand te verschoonen. Om harentwille ontstonden meermalen vreesselijke geschillen, en op zekeren dag greep zelfs een der bende eenen pompstok ter hand, en was gereed het ongelukkige meisje eenen welligt doodelijken slag toe te brengen, als willende eene lastige getuige hunner gruweldaden uit den weg ruimen. In dit oogenblik schiet Gibbs er op toe, en strekt door een pistoolschot den ellendeling dood op den grond uit. Maar zoo hevig was hierover de opschudding onder de bende, dat een krijgsraad werd belegd om over het lot der ongelukkge te beslissen, en Gibbs gedwongen werd den dood van het meisje in te willigen. Het vergif maakte een einde aan haar stervend leven. Gibbs heeft verklaard dat de dood dier ééne vrouw hem meer hartzeer heeft veroorzaakt, dan alle de moorddaden te zamen genomen, welke hij in den loop van zijn leven had gepleegd. Deze omstandigheid bewijst, dat, te midden der dagelijksche moorden en plunderingen, zijn hart niet volstrekt voor alle teeder gevoel was gesloten, en in eene met zoo vele gruwelen doorweven loopbaan, merkt men met genoegen de volhardende pogingen diens zeeroovers op, door welke hij het leven dier ongelukkige wenschte te redden.

Wij kunnen Gibbs niet in alle zijne lotgevallen en misdaden op het spoor volgen. Van Havana had hij zich naar Engeland ingescheept, doch te Liverpool verslond hij in ongebondenheid al wat hij bezat. Nu wilde hij zijne diensten den Dey van Algiers gaan aanbieden, maar die haven was door de Fransche vloot geblokkeerd. Te Gibraltar begaf hij zich aan boord van een naar New-Orleans stevenend schip, en in die stad aangekomen zijnde, was hij zoo arm dat hem niets overschoot dan als matroos dienst te nemen aan boord der brik the Vineyard, die naar Philadelphia zeilde. Op die reis werden de moordfeiten volbragt, die zijne bloedige loopbaan moesten besluiten.

(Het vervolg en slot hierna).

ADVERTISSEMENTEN.

(2751) M. A. KEYSER, zal *MORGEN* op VENDU Verkoopen: Provisiën, Stukgoederen, kruiken Patent, Raap en Lijn-Olie, IJzerwaren; als: Schoppen, Koekepannen, enz.; Madera, Champagne, Markbrunner en Moesel-Wijnen; stellen Tafellakens en Servetten; zwart en blaauw Fluweel; twee Blaasbalken en Aambeelden, te bezigtigen bij den Heer J. H. BRINKMANN; en 4 Muil-Ezels.

Mede de bij vorige Couranten geadverteerde Neger *François.*

(5532) Den ondergeteekende voornemens zijnde binnen kort de Kolonie te verlaten, verzoekt vriendelijk al degenen, die aan de *Firma* van WILLERS & CORNELISSEN verschuldigd zijn, betaling te komen doen, daar hij anders, hoe ongaarne ook, genoodzaakt zal worden, andere maatregelen in het werk te stellen; — tevens worden diegenen verzocht, welke eenige vorderingen hebben, zoo wel van den ondergeteekende privé als van bovengemelde Firma, hunne pretentien te komen ontvangen.

Presenteert verders zijne overgeblevene Goederen tegen *civiele* prijzen, te KOOP aan.

Paramaribo, den 5 Februarij 1833.

C. CORNELISSEN.

(5534) P. J. BREDENBACH, vertrekt.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.